

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 17 lipca 1954 r.

Nr 32

TRESC:

Poz.:

DEKRET

128 — z dnia 13 lipca 1954 r. o zmianie dekretu o podatku gruntowym 257

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

129 — z dnia 16 czerwca 1954 r. w sprawie organizacji aspirantury naukowej dla pracujących zawodowo 258
130 — z dnia 13 lipca 1954 r. w sprawie ustalenia stawek podatku gruntowego dla celów wymiaru podatku gruntowego za rok 1954 260
131 — z dnia 13 lipca 1954 r. w sprawie zaliczenia poszczególnych powiatów do jednego z okręgów gospodarczych oraz ustalenia norm przeciętnego przychodu szacunkowego z hektara gruntów dla celów wymiaru podatku gruntowego za rok 1954 262

ROZPORZĄDZENIA:

132 — Ministra Finansów z dnia 19 maja 1954 r. w sprawie obniżenia stawki podatku obrotowego dla zakładów gastronomicznych 262
133 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1954 r. w sprawie ustalenia obszaru właściwości Wydziału Zamiejscowego w Pabianicach Sądu Powiatowego w Łasku 262
134 — Ministra Leśnictwa z dnia 4 czerwca 1954 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 12 kwietnia 1949 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszów Straży Leśnej 263

OBWIESZCZENIE

135 — Ministra Rolnictwa z dnia 26 czerwca 1954 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli 263

128

DEKRET

z dnia 13 lipca 1954 r.

o zmianie dekretu o podatku gruntowym.

Art. 1. W dekrete z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 38, poz. 283 i z 1952 r. Nr 32, poz. 215) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9:

a) w ust. 1 pkt 15) otrzymuje brzmienie:

„15) grunty nadane osobom przesiedlającym się w ramach akcji osiedleńczej, przeprowadzonej w wykonaniu obowiązującej na dany rok uchwały Prezydium Rządu w sprawie akcji osiedleńczej — w całości w ciągu trzech lat licząc od roku, w którym nastąpiło osiedlenie i objęcie gruntu, a jeżeli osiedlenie i objęcie gruntu nastąpiło w IV kwartale tego roku, gdy dokonanie siewów jesien-nych jest już niemożliwe — w ciągu czterech lat licząc od roku, w którym nastąpiło osiedlenie i objęcie gruntu; zwolnienie stosuje się pod warunkiem, że osiedlenie i objęcie gruntu nastąpiło w ramach akcji prowadzonej przez organa administracji państwowej, po uprzednim przedstawieniu organowi finansowemu karty osiedleńczej;”;

b) w ust. 1 pkt 17) otrzymuje brzmienie:

„17) grunty leżące odłogiem co najmniej od dwóch lat (odłogi), oddane do zagospodarowania na podstawie umowy zawartej przez prezydium rady narodowej — za rok, w którym nastąpił pierwszy zbiór; zwolnienie stosuje się pod warunkiem uprawiania w całości użytków rolnych we własnym gospodarstwie; przepis ten stosuje się odpowiednio do odlogów otrzymanych na własność indywidualną na podstawie orzeczeń organów administracji państwowej;”;

2) w art. 10:

a) po ust. 2 dodaje się nowe ustępy 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia upoważnić prezydium rad narodowych do:

1) obniżania podatku indywidualnym słabo zagospodarowanym gospodarstwom rolnym, jeżeli podstawa opodatkowania wynikająca z norm przeciętnego przychodu szacunkowego jest za wysoka w stosunku do faktycznych przychodów danego gospodarstwa,

2) podwyższania podatku indywidualnym gospodarstwom rolnym, jeżeli podstawa opodatkowania wynikająca z norm przeciętnego przychodu szacunkowego jest za niska w stosunku do faktycznych przychodów danego gospodarstwa; podwyżka ta nie może przekraczać 20% podatku dla poszczególnego gospodarstwa.

4. Zasady i wysokość kwot obniżek (ust. 3 pkt 1) w poszczególnych powiatach oraz zasady stosowania podwyżek (ust. 3 pkt 2) określi Minister Finansów w gra-

nicach kwot, jakie ustali Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.”;

b) dotychczasowy ust. 3 oznacza się jako ust. 5;

3) w art. 11 ust. 2 liczbę „12.400 zł” zastępuje się liczbą „14.300 zł”.

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

129

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1954 r.

w sprawie organizacji aspirantury naukowej dla pracujących zawodowo.

Na podstawie art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Aspirantura naukowa dla pracujących zawodowo jest formą naukowego doskonalenia kadr pracujących zawodowo w podstawowych dziedzinach gospodarki i kultury narodowej.

2. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do pracowników nauki zatrudnionych w tych szkołach wyższych, instytutach naukowych i innych placówkach naukowych, które są uprawnione do prowadzenia aspirantury naukowej.

§ 2. Celem studiów aspiranckich jest podniesienie kwalifikacji naukowych przez uzyskanie stopnia kandydata nauk.

§ 3. Aspiranturę naukową dla pracujących zawodowo organizują Polska Akademia Nauk oraz ministerstwa w podległych sobie:

- 1) szkołach wyższych, instytutach naukowych i innych placówkach naukowych, które uzyskały prawo kształcenia aspirantów;
- 2) instytutach naukowych, które uzyskały prawo nadawania stopni naukowych.

§ 4. 1. Ogólną liczbę aspirantów z uwzględnieniem poszczególnych dyscyplin naukowych ustala corocznie Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Polską Akademią Nauk na podstawie wniosków zainteresowanych resortów.

2. Rekrutację na aspiranturę przeprowadzają przede wszystkim resorty, których wnioski zostaną uwzględnione przy ustalaniu ogólnej liczby aspirantów (ust. 1).

3. Regulamin rekrutacji na aspiranturę ustala Prezydium Polskiej Akademii Nauk w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 5. O dopuszczeniu do odbywania aspirantury naukowej dla pracujących zawodowo mogą ubiegać się osoby, które:

- 1) ukończyły studia wyższe drugiego stopnia lub równorzędne bądź posiadają stopień magistra lub lekarza;
- 2) przez okres co najmniej dwóch lat po ukończeniu studiów wyższych pracowały zawodowo w zakresie

tej specjalności, która ma stanowić przedmiot ich studiów aspiranckich;

3) w związku z wykonywaną pracą zawodową wykazały zamiłowanie do pracy naukowo-badawczej;

4) złożyły przed komisją egzaminacyjną egzamin ze znajomości podstaw marksizmu-leninizmu, języka rosyjskiego oraz obranej dyscypliny naukowej w zakresie objętym programem studiów drugiego stopnia lub równorzędnych.

§ 6. 1. Komisję egzaminacyjną, o której mowa w § 5 pkt 4, powołuje rektor szkoły wyższej na wniosek dziekana właściwego wydziału bądź kierownika instytutu naukowego albo innej placówki naukowej.

2. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi dziekan wydziału (kierownik instytutu naukowego lub innej placówki naukowej) jako przewodniczący oraz trzech specjalistów w zakresie dyscyplin naukowych objętych programem egzaminu — jako członkowie komisji.

3. Członkowie komisji egzaminacyjnej powinni być powoływani, o ile to jest możliwe, spośród samodzielnych pracowników nauki.

§ 7. 1. O dopuszczeniu do odbywania aspirantury naukowej dla pracujących zawodowo decyduje Prezydium Polskiej Akademii Nauk bądź właściwy minister (§ 3).

2. Decyzja o dopuszczeniu do odbywania aspirantury powinna zawierać skierowanie aspiranta do właściwej szkoły wyższej (instytutu naukowego lub innej placówki naukowej) oraz określać termin rozpoczęcia aspirantury.

3. O decyzji o dopuszczeniu do aspirantury zawiadamia się aspiranta, odpowiednią szkołę wyższą (instytut naukowy lub inną placówkę naukową), instytucję zatrudniającą aspiranta i władzę naczelną tej instytucji.

§ 8. 1. Opiekę nad przebiegiem studiów aspiranta sprawuje szkoła wyższa, instytut naukowy lub inna placówka naukowa, w której aspirant odbywa studia.

2. Pracą aspiranta kieruje samodzielny pracownik nauki, wyznaczony przez rektora szkoły wyższej na wniosek dziekana bądź przez kierownika instytutu naukowego lub innej placówki naukowej.

3. Samodzielny pracownik nauki odpowiedzialny jest za kierunek oraz należytą kontrolę przebiegu studiów aspiranckich.